

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר תזריע [מצורע] לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוותה וטמאה... ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים"** (ויקרא יב, ביה). 'כנדתה' אמרו חז"ל (נדה לא). שאלו תלמידי רבי שמעון בן יוחאי, מפני מה אמרה תורה, לזכר שבעה ולנקבה ארבעה עשר יום? אמר להם זכר שהכל שמחים בו, מתחרטת האם משבועתה לשבעה ימים,

נקבה שהכל עצבים בה, מתחרטת בה לארבעה עשר יום [וענין השבועה - מבואר שם מקודם, חז"ל שאלו תלמידים את רבי שמעון בן יוחאי, מפני מה אמרה תורה: יולדת מביאה קרבן? אמר להם בשעה שכורעת לילד, קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן]. נמצאנו למידין שהאשה משנה דעתה מקצה לקצה עקב השפעת דעת הקהל, ולפעמים עושה כן בתהליך מזורז. וכן כל אדם סתמי משנה את דעתו ודעותיו, לפי דעת הקהל הסובבים אותו. ויש בדבר מעלה וחסרון. המעלה היא שאם טועה בדעותיו והשקפותיו, או שלפעמים מחליט בפזיזות החלטה נמהרה שלא נכונה ולא צודקת - אזי הציבור השפוי והכשר יכול לתקן את דעותיו. והחסרון הוא, כשהוא להיפך, דהיינו כשהוא צודק בדעותיו והשקפותיו, ולבסוף חוזר בו ותוהה על הראשונות (ע' קדושין מ:). ומתיישר עם הציבור הסובב אותו, על אף שהוא צודק והם לא, ואפילו בדברים הנוגעים לרצון ה', דהיינו שהוא נכנע לטעותם בורותם ורשעותם בדברים שהם עבירות, והשקפות פסולות בעיני ה'. וזה בחי' מש"כ הרמב"ם ז"ל (הלכות דעות, פ"ו ה"א) דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וביריו, ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם, ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך כדי שלא ילמד ממעשיהם. הוא ששלמה אומר (משלי יג, כ) הולך את חכמים - יחכם, ורעה כסילים - ירוע. ואומר (תהלים א, א-ב) אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא עמד, ובמושב לצים לא ישב, כי אם בתורת ה' חפצו, ובתורתו יהגה יומם ולילה. וכן אם היה במדינה שמנהגותיה רעים, ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה - ילך למקום שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים, ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתם נוהגים בדרך לא טובה כמו זמננו וכי' ישב לבדו יחידי, ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישב במדינה, אא"כ נתערב עמהם ונוהג כמנהגם הרע - יצא למערות ולחוחים ולמדברות, ואל ינהיג עצמו [כמותם] בדרך חטאים. ואם איש מושפע מהסביבה, אשה שדעתה קלה וקלילה יותר (ע' שבת לג:). על אחת כמה וכמה, וילדים ונערים ונערות עאכ"ו. וא"כ צריך האדם להזהר היטב עם מי הוא מתחבר, ועם מי אשתו מתחברת, וכן בניו ובנותיו, וכן צריך לשקול היטב מקום מגוריו, כי הסביבה משפיעה בלי ספק וזה גודל האיסור של שמיעת רדיו, וק"ו צפיית טלוויזיה, וק"ו אינטרנט, כי האדם נחשף לדעות והשקפות פסולות, ולמראות אסורות (כולל ע"ז, גילוי ערוות, וגירויים ופשיכות דמים, ודעות עקומות ואפיקורסיות). ובתוך זמן קצר מתדרדר ומתדרדר עד התהום

והשאל תחתית ומתחתיו. וע"כ צריך להתאמץ להתרחק מכל הנ"ל, ולהתקרב לקדושה, וכמ"ש הרמב"ם (שם בהמשך ה"ב) וז"ל מצות עשה להדבק בחכמים ותלמידיהם כדי ללמוד ממעשיהם, וכן צוו חכמים (אבות פ"א מ"ד) והוי מתאבק בעפר רגליהם, ושותה בצמא את דבריהם. בברכת התורה וכמ"ס שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

ד"א לעשות לרוח משקל אמר רבי אחא אפילו רוח הקודש ששורה על הנביאים אינו שורה אלא במשקל יש שמתנבא ספר אחד ויש שנים

אמר רבי סימון שני דברים נתנבא בארי ולא היה בהם כדי ספר ונטפלו בישיעה ואלו הן (ישעיה ח) וכי יאמרו אליכם דרשו אל האובות ואל הידעונים וחברו ומים תכן במדה אמר רבי יודן ברבי שמואל ואפילו דברי תורה שנתנו מלמעלה לא נתנו אלא במדה ואלו הן מקרא משנה תלמוד הלכות ואגדה יש זוכה למקרא ויש למשנה ויש לתלמוד ויש להגדה ויש זוכה לכולן ד"א לעשות לרוח משקל בנוהג שבעולם הבריות אומרים איש פלוני רוחו יתירה איש פלוני רוחו קצרה שנתנה בו רוח קטיקטון ומים תכן במדה אדם היה משוקל חציו מים וחציו דם בשעה שהוא זוכה לא המים רבין על הדם ולא הדם רבין על המים ובזמן שחוטא פעמים שהמים רבין על הדם ונעשה אדרפיקוס ופעמים שהדם רבין על המים ונעשה מצרעה הה"ד אדם או דם.

בי טוב

וְצִרְיָךְ כָּל אָדָם, לִילָךְ מִקְּמֹנֹת לְגִדְלוֹת. וְכִשְׂפָא לְגִדְלוֹת, הוּא בְּחֵינַת (בְּרֵאשִׁית א): "וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, וַיִּרְאוּ רֵשׁ": "עַל שֵׁם הַחֲכִמָּה נִאֶמַר. וְזֶה מִה שְׂאֵמַר הַכְּתוּב (שָׁם א): "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב", וַיֵּאן טוֹב אֵלָא הַתּוֹרָה' (בְּרֵכוֹת ח).

(ליקו"מ ער)

התיקון הכללי

ביום צרתי אדני דרשתי (תהלים עז, ג). אי נמי ה"ק: שמתחילה חשב שהכל יעבור מהר, וזהו רישא דקרא, ביום צרתי, אבל בסוף רואה שהצרה והמכה היא מסוג ידי לילה מכת הגלות הארוכה.

א"נ ה"ק: כדי שלא להגיע למצב של מכה שלא תפוג כמכת לילה וגלות, ולמצב קרוב ליאוש של מאנה להנחם נפשי, ע"כ ביום צרתי - מיד ביום ובבוקר כשהתחילה הצרה - את ה' דרשתי. והוא כעין מש"כ לעיל בתחילת הפסוק, בשם רבינו ז"ל. (מתוך הספר "שי למורא")

עקר הנקדה הקדושה

(שעל-נדה נתבטלין כל החרפות וכל אהבות רעות שהם בְּחֵינַת עַרְלַת-לֵב) הוא בְּחֵינַת בְּרִית. וְכָל יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי שְׁהֵם נְמוּלִים וּמַעֲבִירִים הַעֲרָלָה דְּחַפְזָא עַל בְּרִית, עַל-יְדֵי-זֶה בְּלָם הֵם בְּבִחֵינַת קִדְשַׁת הַבְּרִית, בְּחֵינַת צַדִּיק, בְּחֵינַת קִדְשַׁת הַנְּקִדָּה הַנִּזְל, וּמִשָּׁם, מִבְּחֵינַת בְּרִית, בְּחֵינַת צַדִּיק; סוּד עוֹלָם, נִמְשָׁכִין כָּל הַהוֹלָדוֹת בְּיָדָע, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ אֹר הַנְּקִדָּה הַקְּדוּשָׁה מִדּוֹר לְדוֹר, מֵאָב לְבִן וְכוּ, לְדוֹרוֹת עוֹלָם. אַךְ מִחֲמַת שֶׁהַסְטָרָא-אֲחָרָא בְּרוּכָה אַחַר הַקְּדוּשָׁה מֵאֵד, וְדִקְקָא בְּמִקוֹם שֶׁהַקְּדוּשָׁה גְבוּהָה בְּיוֹתֵר, שֶׁם הֵם מִתְגַּבְּרִים בְּיוֹתֵר, וְעַל-כֵּן גְּרַב הַזּוּגִים וְהַהוֹלָדוֹת נֶאֱחָזִין שָׁם דִּיקָא הַחֲרָפוֹת וְאֶהְבוֹת רְעוֹת בְּיוֹתֵר, בְּבִחֵינַת הַקְּלִפָּה הַחוּפָּה עַל הַפְּרִי, וּמִשָּׁם כָּל הַתְּאֻוֹת שְׁעַל-יָדָם נִתְעַלָּם אֹר הַנְּקִדָּה הַקְּדוּשָׁה. וְזֶה כָּל הַעֲבוּרָה שֶׁל הָאָדָם, לְהַתְגַּבֵּר לְהַמְשִׁיךְ אֹר הַנְּקִדָּה הַקְּדוּשָׁה אֶל לְבוֹ עַל-יְדֵי הַבְּחֵינֹת הַמְבָאָרִים בְּפִנְיָם. (אוצר היראה כרית פגמו ותקונו אות מא)

מילה וטבילה

המים הם בחינת קדם הבריאה, כנזכר לעיל במה פעמים, כי המים קדמו לעולם. ועל-ידי שגבולות במים ונתעלם שם כל גוף האדם, על-ידי זה נתבטל ונקלל בבחינת קדם הבריאה, ששם בלו אחד, ועל-ידי זה נטהר ועולה מכל הטמאות, כי עקר אחיזת הטמאה מבחינת הרחוק מאחד, שהוא מבחינת אחר הבריאה. ועל-כן פשנתקרו ישראל להשם יתברך, נתקרו גם-כן על-ידי מילה וטבילה, וכן הגר שא לא להתגיר צריך מילה וטבילה, כי מתחלה צריך להעביר הערלה, שהוא בחינת טמאת העבדים, וזהמת הנפש, בחינת הרע והשקר, שעל-ידי זה נסתלק השגחתו יתברך בכיבוד ונפרד בחינת אחר הבריאה מקדם הבריאה, וכשמעבירין וזהמת הערלה ונתגלה בחינת אות אמת, על-ידי זה נמשך השגחתו יתברך, ונקלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה בחינת הטבילה במקרה כ"ל. (הל' עבדים ה"ב אותיות ט' י')

להקלל באמת בקדשתו העליונה

ובכן תוכני ותעורני ותושיעני להתגבר בכל עו לשבר ולבטל את יצרי הרע וכל תאוותי ומדותי הרעות, ותכף את יצרי להשתעבד לך, עד שאזכה לגרש ולשבר ולהכניע מעלי כל הקלפות והסטרין אחרנין שבכל העולמות, הן שלש הקלפות הטמאות לגמרי שהם, רוח סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת, הן הרע שבנגנה הכל אזכה לכלות ולשבר ולבטל לגמרי, עד שאזכה לברר בחינת נגה, לברר הטוב שבה ולהעלותה אל הקדשה, באפן שגנה יכלל בקדשה העליונה באמת וכל הקלפות הטמאות יסתלקו ויתבטלו ממני בבטול גמור וליא יהיה להם שום שליטה ואחיוה בי חס ושלוה, מעתה ועד עולם ותעורני ותכניי לשמירת הברית באמת, ויתבטל ותסיר ממני קלפת הערלה, ערלת לב וערלת בשר, ואזכה להכלל באמת בקדשתו העליונה. (לכות תפילות צו)

גדל כחו של זקן דקדושה

אהובי בני חביבי, יקבל האגרת מאתי הרצוף פה, אשר הכנתי ביום ד', ומה אוסיף לכתב לך אחר שקבר כתבתי לך הרה, ובאגרותיך שגנך בודאי יש בהם די על כל מה ששבר עליך, ואני זוכר אם דברתי עמך פנים אל פנים מענן המדרש את הכל עשה פה בעת, ואתמול בסעודה שלישית דברנו מזה, אך לדעתי בודאי דברתי עמך מזה, ועל פני הכתב אי אפשר לבאר כל זה, ותדע ותאמין שאף על פי כן האדם יש לו בחירה בכל פעם, ומה שבעשה ממילא אל חוש, ובחסידי ה' תבליג ותקפץ על הכל על ידי גדל כח התורה ותפלה ועל ידי גדל כחו של זקן דקדושה, ועל ידי כל מה שזכינו לנכ מעט מעשותיו הקדושות, וסוף כל סוף יתהפך הכל לטובה ויקים ביום ההוא יבקש ויחפש עוון ישראל כדי להפקם לזכויות ואינו שיהיה נכללים באין, בני השמע בזאת, אבל באזנינו שמענו זאת מפיו הקדוש בעצמו, מפיו זה שזכה לתורת ה' ולתפלת ה' ממש, ולא היה לו מפיו להתבייש כלל וכו', על כן עדין תקוננו חזקה לזכות לשמחת עולם על ראשם לצמצם מאחר שזכינו לתורות ותפלות כאלה.

דברי אביך המצפה לשיעוהך. נתן מברסלב. (עלים לתרופה מכתב קיא)

גסות הרוח

ברית כרותה לעולם שאין גסות הרוח שלא יהי' אחריו שבר וכשלוך, וע"כ יעצונו חז"ל (מנהרין יד.) הוי קביל וקיים, וכמ"ש הלל הזקן (שמות ובה מה, ה) הגבתי היא השפלותי והשפלותי היא הגבתי, ומה טעם המגביהי לשבת, המשפילי לראות. אבל מי שבורח מן הכבוד, שממעט כבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום, אזי הוא זוכה לכבוד אלקים.

כי כן יסד המלך מלכו של עולם שכל הבריאה תתנהג עם האדם כמו שהאדם מתנהג בבחי' (שבת קה:) מדה כנגד מדה, ובבחי' מש"כ (משלי כו) כמים הפנים לפנים, כן לב האדם לאדם, ואם אצל האדם שיראה לעינים כך, ק"ו אצל השו"ת שיראה ללבב וא"א בשום פנים לגנוב את דעתו ח"ו, ואדרבא אצלו יתברך מדה טובה מרובה (ע' סוטה יא.), ולענינו בפרטיות המרבה בכבוד המקום זוכה לכבוד מאת ה' וכמ"ש (שמואל א, כ) כי מכבדי אכבד, שזה בחי' משחז"ל (אבות פ"ד) המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות, כי התורה"ק היא אחדותו וכדאיתא בזה"ק (אחרי מות, דף עג.) קב"ה ואורייתא חד. וכמ"ש חז"ל (תנחומא בראשית, ב) כי מכבדי אכבד, זה המכבד בני תורה.

(מתוך הספר "יש מאין")

עקר תקוה העולם ושלמותו

הוא על-ידי הולדות הדורות, שעל-ידי זה ממשיכין התגלות אלקותו יתברך מדור לדור. וכל מה שנתגברין בני-ישראל מדור לדור, על-ידי זה הוא תקוה הבריאה שיוציאת בכל פעם בשלמות יותר מכח אל הפעל. ומחמת שקדם שמוציאין מכח אל הפעל, בהכרח לשבר מניעות גדולות, כמבאר בפנים, ועל-כן הפעל-דבר מתגבר ומשתטח ומתגבר מאד בהאדם בענין זה דיקא. וזה בחינת ערלה דחפיא על ברית, שזה בחינת כל הקלפות שמהם כל המניעות המתגרים בענין זה דיקא, מחמת שעל-ידי זה עקר תקוה יציאת הבריאה בלא מכח אל הפעל. ועל-כן תכף שגולד התינוק, ביום שמיני ללדתו צריכין לחתך הערלה ולקרע עור הפריעה עד שתתגלה העטרה, הינו לבטל ולשבר כל אלו הקלפות והמניעות החופין את קדשת הברית. אך אף-על-פי-כן, מחמת שלא כל אדם זוכה לשמירת הברית בשלמות, על-כן עקר תקוה שלמות הבריאה הוא רק על-ידי הצדיק-האמת שזוכה לשמירת הברית בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, ועל-ידו עקר התקוה של כל אחד ואחד בפרטיות גם-כן, אף הקלפות והמניעות מתגברין על זה בעצמו גם-כן, הינו שרוצין להסתיר ולהעלים אור הצדיק האמת, שזה גם-כן בחינת ערלה דחפיא על ברית-קדש. על-כן באמת אי אפשר להתקרב אל הצדיק-האמת ולראות אורו הגדול פי-אם על-ידי שישבר כל המניעות במסירת-נפש ממש, ולסבל בשביל זה שפירות-דמים הרבה יצטרע גדול, כמו ממש צער התינוק בשעת חתוה ופריעה, ואז זוכה להתקרב אל הצדיק ולראות אור האמת ולזכות על-ידו לתכלית השלמות. (אוצר היראה ברית פגמו ותקונו אות כד)

"מי יעלה לנו השמימה" ראשי-תבות "מילה"

מתחלה אנו צריכין למול ולחתך ולשבר הערלה דחפיא על ברית, הינו לתקן הברית-קדש, ואחר-כך נתגלה אור העליון על-ידי הפלים הבעשים ונתתקנין על-ידי אתערותא דלתתא, שעל-ידי זה נתגליון כל המדות וכל העולמות הגדולים באותיות שם הנו"ה יתברך פידוע. ועל-כן: "מי יעלה לנו השמימה" ראשי-תבות "מילה" וסופי-תבות "הנו"ה", כמבאר בתקונים; "מי יעלה לנו השמימה" הוא בחינת האתערותא דלתתא מלמטה למעלה, שנתתקן על-ידי תקוה הברית שהוא בחינת מצות מילה; ואחר-כך על-ידי זה לקבל האור במדה בבחינת עולם התקוה שהוא בחינת שם הנו"ה יתברך, כי עקר התקוה בחינת עולם התקוה הוא על-ידי תקוה הברית פידוע.

העולם הזה הוא מלא חסרונות

וכל הקולות שבעולם הם רק מהחסרונות, מה שכל אחד צועק על חסרונו. ועקר החסרונות של העולם הזה הוא מחמת עצם התגברות התאוות והחכמות של הכל, שהם בחינת מותרות, בחינת ערלה. וכל מה שאלו המותרות מתגברין ביותר, אזי הוא רחוק מהשלמות ביותר והוא בחינת בעל-מום, כמו שאמר רבותינו ז"ל: "התהלך לפני והיה תמים", שכל-זמן שהערלה בה אמה בעל-מום לפני, שזה בחינת "כל המוסיף גורע", בחינת הקלפות שנקראין מותרות, ואז הוא מלא חסרונות וחסר לו בכל פעם יותר. וכשמעבירין הערלה, שהוא בחינת המותרות של תאוות עולם הזה וחקמותיו של הכל, אז דיקא נשלים החסרון ונקרא תמים, כי אז דיקא יכול לדבק עצמו בהשם יתברך, ששם כל השלמות. (הלכות מילה אות מה)

להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמת

תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת

אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניח
חורה בתשובה שלמה